

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перл., на по год.
5 перл.; ван земље 15 франака у злату.за Црну Гору број 10 пара
за Стране Земље број 20 параЛИСТ ИЗЛАЗИ
УТОРНИКОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:

„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)

ADRESSE:

„Viesnik“ Cettigné (Monténégro)

РУКОПИСЕ ВАЉА СЛАТИ УРЕДНИШТВУ „ВЈЕСНИКА“
А ПРЕТПЛАТУ И ОГЛАСЕ АДМИНИСТРАЦИЈИ
ОГЛАСИ СЕ НАПЛАЋУЈУ ПО ПОГОДБИ

Њ. ВЕЛИЧАНСТВУ КРАЉУ НИКОЛИ ЦЕТИЊЕ.

Учесници на словенском банкету, који је одржан у Петрограду 18. јуна с највећим одушевљењем честитају Вашем Величанству поновно заузеће Скадра. Већ прије двије године ми смо чинили узбуну у корист Црне Горе против погрјешака дипломатије. Сви смо вазда тврдили да ће Ваши орлови поново доћи у центар старе Зете. То је сад извршено за сва времена. Ура Црној Гори и њеном Господару, покривеном чашћу и славом оружја!

Предсједник Глински.
Секретар Башмаков.

Изјаве Предсједника Краљ. Владе

Предсједник Краљевске Владе г. дивизијар *сердар Јанко Вукотић* примио је ових дана представнике стране штампе и пред њима дао ове значајне изјаве:

Прије него пријеђемо на питања, која ћете ми у току разговора постављати, ја Вас молим да учиним један мали, али за разумијевање догађаја неопходно потребни увод. Сувишно је, г. г. дописници помињати, да ми је врло лако послужити Вас с потпуно искреним изјавама у погледу ситуације.

Свакоме је позната наша несретна граница, коју је Лондонска Конференција по предлогу Аустро-Угарске, повукла између нас и новостворене Арбанашке државе. Долазећи у непосредну близину Ђаковице, она је доминирала Плавом и Гусињем, а осим тога још је била проведена и изнад саме Подгорице, нашег економског и трговинског центра. Природна је посљедица такве неприродности била у томе, што смо били приморани да на арбанашкој граници стално одржавамо знатну војну снагу, чије је бројно стање превазилазило моћ наших државних прихода.

Већ сам почетак нашег рата с Аустријом дао је повода страним агитацијама, да нас сусједна Арбанија узнемирује упадима и непријатељствима. Морали смо због тога да прибјегнемо обезбјеђивању наших слабих граници. Да парирамо снагу арбанашких упада, које су очито управљали аустријски агенти и официри, морали смо на тим странама држати скоро 1/6 убојне снаге. Међутим, арбанашки су упади с дана на дан учеставали, узимајући све већи мах, док коначно нијесу угрозили и саму Ђаковицу на једној, а упропастили наш војни провијант на другој страни. Доста је да Вам онако узгред напоменем, да нам је подговорена руља опљачкала и уништила у Медови близу један милион килограма житовних намирница намијењених за војску и народ, коме је већ била запријетила глад. Наравно, да је тиме Краљевска Влада, имајући у виду све чињенице и правилно схватајући сав замахај борбе против великог и заједничког непријатеља, Аустро-Угарске, била принуђена, и против своје воље, да разбије упадачке и пљачкашке банде, па да за олакшицу одбране и заштиту својих саобраћајних линија, запосједне и утврди своје природне границе. Природну границу за одбрану

представља десна обала ријеке Дрима, а за *заштиту увоза* обје обале ријеке Бојане и морске обале, од ушћа Бојане до ушћа Дрима.

Посједајући поменуте положаје црногорска војска нигдје није наишла на отпор; једино је имала да растјера гомиле бандита и аустријских плаћеника у области Ђаковице. Према је аустро-угарски консул у Скадру и новцем и оружјем и муницијом јавно припремао отпор нашим трупама, ипак је огромна већина становништва Скадарске области не само одушевљено и свесрдно дочекала црногорску војску, него ју је и увела у саму варош као јемство реда, закона и безбједности. Најамничко оружје, које је убила Аустро-Угарска у арбанашке масе, предано је нашој војсци без икаква устезања, радосно и добровољно.

Покрај свега тога и покрај одлучног јавног мишљења, Краљевска Влада није имала намјеру да не слједује жеље и савјете својих заштитника и моћних и племенитих Савезника; на против, она је хтјела да трупе остану само на положајима, па да се евентуално и повуку. Али, у толико су наступиле сасвим нове и неочекиване околности: Скадарско становништво преко предсједника општине Мухарем Беја и преко свог првака Пренк Биб Доде, да избјегне покољу и анархији, замолило је команданта наших трупа да с војском уђе у варош Скадар, гдје су непријатељске агитације протјерале сав мах. Молба становништва Скадарског била је посредним путем уручена и Његовом Величанству Краљу Господару.

Ово није могло остати скривено ни пред војском ни пред нашим народом. Војска, која је већ једном била 1913. враћена са Скадра и с свете костурнице своје браће и синова, палих дуж Тарабоша, Бардањола и Брдице, није могла суспрегнути своја осјећања народног самољубља и свога ратничког достојанства. Настао је тренутак, који није трпио одлагања, тренутак озбиљан у толикој мјери, да је могао постати судбоносан за Црну Гору. Краљевска Влада била је за неко вријеме у недоумици: ја сам лично пошао сам у редове својих војника, да утишам замах, који је њима овладао. Узалуд! Једини је био излаз: измирити се са фактом, признати оправданост свих захтјева, издати наређење команданту и ући у варош. Краљевска је Влада тако и учинила.

Скадарска су врата широм отворена. Не као освајач, не као извршилац казне, него као ослободилац ушла је црногорска војска на челу са скадарском музиком, дочекана и праћена од свих првака и вјерских и народних у онај исти град, који је с толико крваве муке опсиједала у Балканском рату. Тако су се, господо, развијали догађаји у овом случају, о чему сте се и ви имали прилике слободно и непристрано увјерити.

— Како ће се све то, Господине Генерале, одазвати на даље војне операције на главном борбеном фронту? Хоће ли уласком војске у арбанашке области наступити слабљење убојних снага Црне Горе према Аустро-Угарској?

— Напротив! Чим смо окупирани и утврдили десну обалу Дрима, и

чим смо у области Ђаковице дошли у везу са српским трупама, нама је створена могућност, да скоро половину снаге, коју смо од почетка овог рата држали да чува границу према Арбанији, одвојимо и упутимо на појачање трупа против нашег вјековног и данас општег непријатеља, што је већ и извршено.

— Па одкуд онда гласови, као да ће Црна Гора окупацијом Скадра ослабити своју снагу на главном борбеном фронту?

— Ја мислим, да је тима гласовима у главном извор потпуна необавијештеност, а допуштам да се они шире у јавности и сасвим тенденциозно. Но, у осталом, све ће то да падне, јер дјела говоре, а Владе наших моћних Савезника увијек су у стању да провере тачност ових мојих изјава.

— Без сумње, Господине Генерале, да знате и за ону верзију, према којој је тобоже Црна Гора ушла у Скадар по претходном споразуму с Бечом или бар с аустријским консулом у Скадру...

— Да, да, има, на жалост, и таквих верзија, таквих ниских клевета и подвала. Њима није изложена само Црна Гора него и братска нам Србија, као што сте се могли увјерити из писања једног дијела бугарске штампе. Ја нећу да улазим у дискусију о њима, јер сматрам да су недостојне. Само ћу се дотаћи аустријског консула у Скадру. Ево, како је било с њим. Наце су трупе ушле у варош; једна је њихова колона одмах пошла пред аустријски консулат и опколила га стражом. Преко команданта страже саопштено је консулу, да је са свим особљем консулата интерниран и да ће у року 24 сата бити под стражом спроведен до првих аустријских предстража. Тако је и било; чим су се наша превозна средства, консул, његова породица, и 18 чланова консулата препраћени су преко границе. Не треба нарочито ни да помињем, да је консулу загарантована одмах у почетку лична и имовна безбједност. Остали аустријски агенти, који су похватани у Скадру, похапшени су и биће спроведени и интернирани у унутрашњост земље.

Што се пак тиче оних верзија о споразуму с Бечом, доста је да кажем само то, да су оне исто толико перфидне колико и апсурдне; перфидне за то, јер су избачене против ове мале, али витешке земље, а апсурдне, јер се једна српска Краљевина, чувар српске народне мисли, у борби против стољетног српског непријатеља, не може замислити као његов ортак или његов агенат.

У осталом, историја је праведна и неумитна. Њој гледамо отворено у очи, она је наш свједок, она је с нама...

Врховна Команда саопштава:

Непријатељ је у току 22. и 23. јуна енергично напао на Грахово, али су сви непријатељски напади одбијени.

23. јуна изродужио је напад, а у исто вријеме лете његови аероплани над нашим боложајима и иуцају из митраљеза.

Наши су губитци 3 рањена, а непријатељски још неизнати.

Напуштање Сарајева и све Босне

Фезим-ефенди-Ђурчић издао је по налогу земаљског поглавице овај проглас:

„Земаљски главни град јесте тврђава, у којој вриједе прописи који постоје за утврђена мјеста у вријеме рата. Испуњење ових прописа спада међу најглавније увјете, да тврђава може успјешно испунити свој задатак.

За то се мора тврђавно подручје у цијелости изручити војној употреби, те цивилно пучанство, које је само на сметњу војним операцијама, а уједно троши опскрбне залихе, имаде услијед ових виших војних обзира, оставити правовремено тврђаву.

Овим путем ваљало је поћи и у Сарајеву, па је заповједајући генерал за Босну и Херцеговину и земаљски поглавица одредио, да се има објавити евакуација ове тврђаве и одстранити велик дио цивилног пучанства те све обитељи чиновника.

Патриотично се грађанство сарајевско позива, да се овој одредби одмах покори и драгоценост остави тврђавно подручје, па да тиме олакша provedeње евакуације“.

У исто доба је највиши суд за Босну и Херцеговину издао на основу § 40 закона о судском поступку 24. маја ово рјешење.

„Евакуација, одређена по области и појединим мјестима, има се сматрати као *vis major*. Та *vis major* чини, да најмопримац од времена евакуације није дужан нити најамни уговор отказати нити најамнику платити. Остане ли покуштво или друге ствари у употребном предмету (стану, дућану и т. д.) онда има најмодавац право само на примјерну одштету“.

Загребачки „Обзор“ сада јавља, да су аустријске војне власти, осим евакуације Сарајева, наредиле из војних разлога и евакуацију свију мјеста поред Дрине у Босни.

Евакуација становништва наређена је из мјеста Бијељина, Јања, Теочак, Козлук, Зворник, Папраћа, Нова Касаба, Сребрница и уопште свију мјеста све до Вишеграда

Руски листови, доносећи извјештаје о овим најновијим аустријским мјерама у Босни, према српској граници, изводе закључак, да аустријска војска сигурно нема повјерења у погранично становништво српско, те се с тога и наређује грађанству да напусти мјеста ратне зоне.

И ако аустријске власти ревностно крију ипак нијесу могле сакрити да је у многим мјестима Босне и Херцеговине дошло до крвавих нереда, и када су недавно и дјецу од 16 и 17 година сазивали у Босни за војску, ови нереди су узели широких размјера.

У Босни су вршена хапшења Срба у маси, а сада, ово најновије исељавање српскога живља, под видом „евакуације из војних разлога“ најновији је изум против свега што српски дише у Босни и Херцеговини.

У Дарданелима

Савезничка појачања.

Атина, 9. јуна. Неизбјежан је општи напад савезничких трупа на Галипољском полуострву. Савезнички бродови који су крстарили испред Хиоса и Митилене, до-

били су наредбу да смјеста отплове у Дарданеле и да се сједине с главном савезничком флотом у заливу Мудроса.

У Мудрос непрестано пристижу енглеско француска појачања. Последње недеље је у то пристаниште стигло десет великих савезничких транспортних бродова са трупама. Рачуна се да се том приликом искрцало на Галипољском полуострву четрдесет хиљада људи.

Побједа у Мраморном Мору

Атина, 10. јуна. Потврђује се вијест да су пет савезничких подморских бродова продрли кроз Дарданеле у Мраморно Море и да потпуно господаре морем. Пловидба по томе мору сада је потпуно онемогућена и то како за турске трговачке тако и за ратне бродове.

Још 20.000 људи

Атина, 10. јуна. У пристаништу „Мудрос“ искрцало се јуче још 20.000 енглеских колонијалних трупа и увучене су одмах на Галипољско полуострво, како би могле узети учешћа у оштем напад.

Како Бугари денунцирају Србију

Биоградска „Правда“ доноси ову биљешку:

„Бугарски листови протурају ових дана вести бајаги из њемачких извора, како је врло могућан обрт у спољној политици Србије, а неки тврде чак да је та политика већ пошла новим правцем. Нова оријентација српске политике је измирење са Аустро-Угарском и закључење сепаратног мира.

„Камбана“, која у сваком реду каже по једну глупост, тврди, да је Србија закључила примирје са Аустро-Угарском, иначе не би могла послати војску на Арбанију“.

Што још нећете рећи покварени представници измеђарске штампе!!...

Дневник

Свечана вечера. Његово Величанство Краљ дао је у суботу у Двору свечану опроштајну вечеру у част г. генерала Божа Јанковића, шефа штаба Врховне Команде наше војске. На вечеру су имали част бити позвани, осим г. генерала Јанковића, сва господа Министри, дипломатски представник Краљевине Србије са секретаром, господа српски официри из Врховне Команде, војни аташеји и већи број наших великодостојника војног и грађанског реда. За вријеме вечере Краљ је изговорио ову здравицу:

„Господине Генерале,

На растанку са Вама, као са шефом штаба Врховне Команде Моје војске, ја Вам уз најљепше жеље за Ваше здравље изјављујем Моју искрену захвалност за Ваш неуморни рад. Ви сте у ово вријеме узвишених трудова били Мој одличан сарадник. Ваша мудрост опробанога ратника и војсковође, Ваша вредноћа и родољубиво пожртвовање, стављени у службу Мојој војсци и њеноме задатку, олакшавали су бреме Моје одговорности.

Још једном, срдачна хвала, драги генерале!

Кад се вратите у Вашу ужу отаџбину, нашу милу Србију, молим Вас загрлите у име Моје сву тамошњу нашу браћу. Понесите свијема од љубљенога Краља, од Његовог драгога Престолонаследника, Главнокомандујућег храбре војске, од Министра до војника и грађанина, изразе наше љубави, наше вјерности светој заједници и наше ријешености да се боримо јуначки док год не успије наше велико дјело ослобођења и уједињења потлачене браће. Кажите им, да смо, послје релативног затишја оружја, сви спремни, наредни и жељни, да што прије опет пођемо против нашега заједничког непријатеља, са којим се ради нашега добра боре наши племенити Савезници“.

На ову здравицу одговорио је госп. генерал Божа Јанковић из-

јављујући у врло срдачном тону своју захвалност према Њ. Вел. Краљу, Врховном Команданту, који је Својом мудрошћу и савјетима предводио и помагао задобивене успјехе на дјелу народног ослобођења. Искрено дирнут племенитом пажњом, коју је на сваком кораку сусретао у Црној Гори, од највишег до најнижег, госп. Генерал је испио своју чашу са жељом за дуг и сретан живот Њ. Вел. Краља, Врховног Команданта, за славу и нове успјехе Његове храбре војске, и за сретан заједнички рад двију српских краљевина, које су на себе преузеле велико дјело ослобођења и уједињења потлачене браће.

Пут Краљев. Његово Величанство Краљ отпутовао је у недељу у Нишки ради прегледа војске, која је на сјеверном, главном нашем бојишту, спремна за продужење свога задатка, одакле се данас вратио на Цетиње.

Одлазак генерала Јанковића. Г. генерал Божа Јанковић, шеф штаба Црногор. Врховне Команде и делегат Краљевине Србије у црногорској војсци, отпутовао је јучер за Србију, испраћен срдачно и поздрављен од наших Министара, наших власти и грађанства.

На одсуству. Овдашњи Царско-Руски Војни агент г. генерал Н. М. Потапов отпутовао је у недељу са својом породицом у Русију на одсуство. Господина генерала испратили су многобројни његови пријатељи и поштоваоци, зажеливши срдачно њему и његовој породици сретан пут и сретан повратак.

Промјене у Врховној Команди. Пошто је г. генерал Божа Јанковић позват службеним послом у Србију, Његово Величанство Краљ Господар наименовао је за Начелника Штаба Црногорске Врховне Команде, генералштабног пуковника г. Петра Пешића, досадашњег помоћника Начелника Штаба.

Кр. Српски Министар Војни поставио је у вези с одласком г. генерала Јанковића за делегата Српске Врховне Команде при Врховној Команди Црногорске Војске г. Петра Пешића, новопостављеног Начелника Штаба.

Честитке за заузеће Скадра. Његово Величанство Краљ Никола непрестано прима из савезничких држава телеграфске честитке поводом уласка црногорске војске у Скадар. Честитке из Русије особито су срдачне.

Из Скадра. Црногорска војска покупила је до сада у Скадру и његовој области веома велику количину оружја и муниције аустријског фабричког поријекла. Велики број аустро-угарских агената похватан је у Скадру; сви се постепено спроводе у унутрашњост Црне Горе.

Испраћај аустријског консула из Скадра. Кад је црногорска војска ушла у Скадар, истог тренутка један цио одред посио је онамошњи аустро-угарски Консулат, те је од тог часа немогуће било иком ући у њ или из њега изићи. Чим је, пак створена могућност, консул с породицом и осталим персоналом Консулата допраћени су жандармеријом до скадарског пристаништа и били су навезени на један нарочито за то послати црногорски пароброд и уз пратњу неколико жандарма и једног им старјешине били су дозвезени до на Ријеку, гдје су их чекала неколика затворена војничка аутомобила и у њима су повезени директно преко Цетиња и Његуша, те сишли до црногорске границе над Котором, гдје су предати аустријским предстражама. На Његушима су свима Аустријанцима биле везане очи.

Одликано јунаштво. Читамо у руским листовима, да је Њ. Имп. Величанство Цар Руски одликовао за показано јунаштво „златним оружјем“ г. Андрију С. Бакића, из Васојевића, Штабног капетана у царској војсци.

Г. Андрија С. Бакић учио је гимназију у Биограду, а војну школу је с врло добрим успјехом свршио у Одеси.

Срдачно честитамо ово високо одликовање!

Депутација из Скадра. Данас по подне долази на Цетиње велика депутација од скадарских грађана под предвођењем Пренк Биб Доде и осталих најугледнијих првака Скадра и Малесије, да се поклони Њ. Вел. Краљу Господару и да Му изјави захвалност народа на ослобођењу. Депутацију састављају 56 чланова.

Муслимански и католички прваци из Метохије. Прваци пећке и ђаковичке нахије, на челу са Сефедин-бегом Махмудбеговићем, као и католички свештеници и ходе из истих области, допратили су нашу војску на путу од Ђаковице до Скадра, стојећи јој на услузи. По окупацији Скадра дошли су на Цетиње да се поклоне Њег. Величанству Краљу Господару, који их је благоизволио примити и наградити их, у знак Свог Високог благовољења, разним одличјима.

Имена одликаних саопштиће се накнадно.

Исо Бољетинац. Још прије него што је Црногорска војска окупирала Скадар, вођа арбанашки Исо Бољетинац, предавши претходно своје оружје црногорском консулату у Скадру, замолио је, да га Њ. Вел. Краљ Господар помиљује и да му дозволи слободан одлазак у Црну Гору.

Њ. Вел. Краљ благоизволио је подијелити помиловање Иса-бегу, његовим синовима и синовцима као и осталим његовим људима, који се од претјучер налазе на Цетињу.

Истом приликом Њег. Величанство Краљ Господар благоизволио је помиловати Харим-бега Махмудбеговића и Ахмет бега Ђаковца, сина чувеног Муртеза-наше из Ђаковице, који су такођер као арбанашки прваци налазили се још од ослобођења Пећи и Ђаковице у Арбанији.

Француски лист у Нишу. Како читамо у нишком „Гласнику“ приведено је крају питање о покретању једног српског листа на француском језику у Нишу. Нови лист, за који се осјећала толика потреба, почеће да излази почетком мјесеца јула.

ТЕЛЕГРАМИ

Париз, 10. јуна. Источни експедициони кор напао је турске линије на двијема различитим тачкама фронта. Пошто је артиљерија припремила терен, пјешадија је изишла из шанчева и у сјајном налету освојила је на нашем лиjevом крилу једним скоком двије линије непријатељских шанчева и одржала су у њима поред свих жестоких и многобројних противнапада. На тежем терену, борба се наставила цио дан на рушевинама непријатељских утврђења, која је засула наша артиљерија. Пошто је непрестано доводио свеже трупе, непријатељу је пошло за руком да поврати ове шанчеве, али батаљон страначке легије са батаљоном зуава у бајонетском јуришу освојили су поново положаје за десет минута. Овај сјајни јуриш одлучио је успјех и завршио јучерашње напоре да се поврати изгубљени терен.

Јутрошња контрафансива на нашем десном крилу завршила се са успјехом на читавој линији. Поред све огорчености борбе, заробили смо војника, међу којима и официра.

Крстарница „Сен Луј“ бомбардовала је успјешно батерије на азијској обали.

На нашем лиjevом крилу, британска војска указала је повољну помоћ.

Потврђује се да су непријатељски губитци врло велики. Значајно је да сада држимо терен који доминира Керевесде-

ром и који су Турци огорчено бранили већ више мјесеци, трудећи се да га за себе одрже на све могуће начине и под сваки цијену. (Хавас.)

Петроград, 11. јуна. У току 10 јуна на ријекама Виндави, Венти и Дубиси није било стварнијих промјена.

На фронту ријека Нарева и Висле било је само неколико омањих судара између претходница.

На таневском фронту затишје.

У правцу од Жолкијева и Лавова, у току вечери 9 јуна и цијелог идућег дана, непријатељ је покушавао да пријеђе у даље наступање. Особито је непријатељ упорно настојао да пријеђе у правцу Кудикова дуж жељезничке пруге, али захваљујући енергичним контранападима наших трупа, ти покушаји су пропали.

На фронту Журавно—Букачовце бије се упорни бој који се до потоњег часа развијао повољно по нас.

Јаке њемачке трупе прешле су 10. јуна у јутро на лијеву обалу Дњестра у рејону Козари и том приликом претрпјеле су огромне губитке, пошто су биле принуђене да се на самој ријеци бране под врло тешким условима, тако да су неки њемачки дјелови били на острицима, а неки опет на лијевој обали ријеке код села Мартинова: Аустро-Нијемци, жестоком ударом наших трупа, одбачени су к ријеци, при чему смо до 10 сати у јутро 10. јуна овдје заробили 40 официра и 1700 војника из разних пукова. Противник је покушавао да се одржи у оближњим кућама поред обале, очајно се борећи. У овим бојевима указала нам је огромну помоћ наша тешка и лака артиљерија.

У рејону Козмержина, југоисточно од Нижнова, наше трупе су прешле у наступање и 9. јуна допрле до јако утврђене непријатељске позиције гдје су се уколале. У зору 10. јуна ми смо пошли на јуриш на ту планину. Непријатељ није сачекао наш бајонетски налет него је у нереду одступио на другу линију својих утврђења, али наше трупе које су у ова улетјела на плећима непријатеља који је одступао, прекрале су готово цијели гарнизон, заузеле вис, а остатак претеклих бранилаца: 2 официра и 210 војника заробили. (Вјестник.)

Петроград, 12. јуна. У току 11 јуна и идућег дана у шавелском рејону, као и на десној обали ријеке Њемена, водила се артиљеријска борба и судари предњих дјелова.

Западно од Њемена, ноћно наступање Нијемаца дуж жељезничке пруге од Вержболова, одбијено је нашим огњем.

На наревском фронту води се такође живљив артиљеријски двобој и дјелимични судари предњих дјелова. Највећа палба водила се ноћу 11 јуна у рејону долине Омулена и Оржине гдје су Нијемци, послје артиљеријске припреме, прешли у наступање, али су врло брзо били заустављени. При томе смо у долини Омулена заробили око 80 Нијемаца. На фронту Висле јужно од Пилнице, противник је 11. јуна три пута покушавао да пријеђе у наступање, али је сваки пут био одбијен, претрпјевши велике губитке.

На таневском фронту и у правцу од Жолкијева и Лавова није било важнијих промјена. Противник је покушао да нас нападне дуж лавовске жељезничке пруге. Ноћу 11. јуна на Дњестру пребацили смо преко ријеке остатке Нијемаца који су у очи тога дана били прешли Дњестар код села Козари.

У рејону села Мартинова ми смо заробили и остатак непријатељских снага које су прешле Дњестар у брсију од 15 официра и 700 војника. Без обзира на неуспјешне покушаје да пријеђе, Нијемци и Аустријанци ипак су покушали ноћу 11. јуна да пребаци своје трупе преко Дњестра на понтонама јужно од Букачовца гдје се још води бој.

На осталом фронту ријеке Дњестра без промјена. (Вјестник.)

Петроград, 13. јуна. Цар је допутовао на фронт активне војске (Вјестник.)

Петроград, 17. јуна. 15. јуна, један одред њемачких ратних лађа у саставу једне оклопнице за одбрану обале, 4 лаке крстарике и неколико торпиљера гађали су виндавску луку и покушавали да се искрцају на обалу, у чему су били одбијени. Један њемачки торпиљер експлодировао је на нашу мину. Наши торпиљери ступили су у артиљеријску борбу са непријатељским торпиљерима и приморали непријатеља на одступање. (Вјестник.)

Петроград, 17. јуна. У шавелском правцу, на њемачком и наревском фронту затишје.

Наступање непријатеља међу Венјом и Бугом на фронту Замостје—Сокол продужује се.

На западном Буду и Гњилој Лици 15. и 16. јуна успјешно смо одбили неколико непријатељских напада. Спријечивши непријатељске припреме да пријеђе преко Дњестра, прешли смо у Галицији у наступање и заробили у успјешном боју неколико стотина војника. (Вјестник.)